

vyhovuje podmínkám §§ 15 a 28 zákona o myslivosti. Právo k honitbě nelpí na určité osobě a lze proto výkon jeho na jiné osoby převést, což děje se pravidelně po uplynutí pachtovní doby společenstvem ať z volné ruky, nebo dobrovolnou dražbou a není zákonné překážky, by nebylo i exekučně dražbou zpeněženo, poněvadž jako právo majetkové je předmětem exekuce (§ 331 ex. ř.). Vymáhající věřitelkou předložené a soudně již schválené dražební podmínky ukládají ostatně vydražiteli jako novému pachtýři stejné závazky, jaké měl dosud povinný a nenastanou ani v právním poměru jeho k honebnímu společenstvu změny. Poukaz rekursního soudu na ustanovení §u 6 zákona o myslivosti, podle něhož honební společenstvo smí vykonávat myslivost pro sebe jen zvláštními přísežnými odborníky myslivosti, nehodí se na tento případ a mylným jest jeho názor, že exekuční dražbou práv k honitbě by byla odňata honebnímu společenstvu možnost, schváliti vydražitele, ježto přehlíží, že zákon o myslivosti v § 18 druhý odstavec uznává za pachtýře každého vydražitele za podmínek shora vytčených bez ohledu na schválení společenstvem. Mylným jest i mínění rekursního soudu, že exekuční zpeněžení dlužníkových práv k výkonu myslivosti nelze provést jinak než vnučenou správou (§ 334 ex. ř.), neboť tato jest sice pravidelným a prakticky nejčastěji vhodným způsobem zpeněžení. Zákon nevyklučuje však nikterak i propachtování práv veřejnou dražbou, zvláště když vnučenou správou by vznikly značné náklady, které by činily výtěžek její pochybným, což právě v tomto případě prvý soud zjistil (§§ 332 a 340 ex. ř.).

Čís. 5482.

Usnesení trestního soudu, jímž bylo vzhledem k zastavení trestního řízení dle §u 90 tr. ř. uloženo uschovateli věci, jichž se trestní řízení týkalo, by je vydal tomu, proti němuž bylo vedeno trestní řízení, není exekučním titulem ve smyslu §u 1 čís. 8 ex. ř., na základě něhož by mohla býti vedena exekuce proti uschovateli na vydání věci.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1925, R I 973/25.)

K oznámení Martina L-a ze dne 30. května 1924, že Josef E. zpro-
nevěřil mu koně s postrojem a vůz, bylo zahájeno přípravné trestní vy-
hledávání a usnesením ze dne 30. května 1924 nařizeno zabavení koně
a vozu a jejich předání Martinu L-ovi, jako zatímnímu uschovateli až
do skončení trestní věci. Na návrh státního zastupitelstva bylo usnesením
prvého soudu ze dne 1. září 1924 případné vyhledávání podle §u 90 tr. ř.
zastaveno a na návrh Josefa E-a ze dne 1. října 1924 bylo v téže trestní
věci, již zastavené, prvním soudem dne 2. října 1924 vydáno usnesení,
kterým byl Martin L. jako prozatímní uschovatel svého úřadu sprostěn
a uloženo mu, by koně a vůz vrátil Josefu E-ovi. Ježto Martin L. tak ne-
učinil, vedl proti němu Josef E. na základě usnesení trestního soudu ze
dne 2. října 1924 exekuci na vydání koně s postrojem a vozu. S o u d
p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh
zamítl. D ů v o d y: Exekučním titulem podle exekučního řádu jsou podle
§u 1 čís. 8 ex. ř. také právoplatné nálezy trestních soudů, které vydány

byly o útratách trestního řízení nebo o soukromoprávních nárocích, anebo prohlašují danou jistotu za propadlou a o kterých bylo vymáhajícím věřitelem předloženo potvrzení, naznačené v §u 54 poslední odstavec ex. ř., o jejich vykonatelnosti. Které povahy musí tyto nálezy býti a jak jest je vydati, ustanovuje trestní řád ve dvacáté prvé hlavě o nálezech o opatřeních trestního soudu ohledně nároků práva soukromého (§ 365 až 379 ex. ř.). Byl-li obviněný odsouzen, má zpravidla soud zároveň rozhodnouti o soukromoprávních nárocích poškozeného (§ 366 tr. ř.) a sice podle §u 373 tr. ř. nálezem, který má potom účinek, že se může přímo u civilního soudu žádati za jeho výkon. Tato ustanovení platí vzhledem k předpisu §u 447 tr. ř. též v řízení o přestupcích. Usnesení prvního soudu ze dne 2. října 1924 není proto nálezem trestního soudu o soukromoprávních nárocích, v §u 373 tr. ř. naznačených, nýbrž opatřením téhož soudu podle §u 90 poslední věty tr. ř., kterým mělo se státi bezpředmětným usnesení ze dne 30. května 1924. Nehledíc k tomu vymáhající věřitel nepředložil potvrzení o vykonatelnosti téhož usnesení, předepsaného v §u 54 poslední větě ex. ř. Není-li exekučního titulu podle §u 1 ex. ř., soud první stolice, povoliv exekuci, posoudil věc právně mylně. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že rekursní soud upřel usnesení ze dne 2. října 1924 č. j. Tv 105/24/23 právní povahu exekučního titulu podle §u 1 čís. 8 ex. řádu. Leč dovolací soud sdílí správné, věci i zákonu vyhovující důvody napadeného usnesení, podle kterého řečené usnesení jest pouhým opatřením trestního soudu podle §u 90 poslední věty tr. ř., jímž nebylo rozhodnuto o soukromoprávních nárocích, a jehož provedení vykoná trestní soud z úřední povinnosti. Ostatně poukázal rekursní soud právem k tomu, že podle §u 54 poslední věty ex. ř. nebylo předloženo potvrzení o vykonatelnosti řečeného usnesení, kteréhožto potvrzení ovšem, vzhledem k tomu, co bylo pověděno úvodem, nelze dosáhnouti.

Čís. 5483.

Není-li zástavní věřitel s to, by vrátil zástavu, poněvadž ji bezprávně zcizil, jest povinen dát zástavci náhradu dle hodnoty v době, kdy zástava měla býti vrácena. Lhostejno, že zástavní věřitel zcizil zástavu před touto dobou.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1925, Rv I 1245/25.)

Žalobce dal žalovanému ku zajištění peněžité pohledávky do zástavy zboží, jež pak žalovaný zcizil. Žalobce, zaplativ koncem září 1921 žalovanému dluh, domáhal se náhrady 20.000 Kč, podle hodnoty zboží koncem září 1921. P r o č e s n í s o u d p r v é s t o l i c e přisoudil žalobci pouze 8.281 Kč 65 h, vzav za základ hodnotu zboží v době svého rozsudku (5.